

извънъ града. На веселбата присѣдствувалъ и Любенъ Каравеловъ. Следъ обѣда започнали да прескачатъ единъ окопъ. Дошелъ реда на Василъ Ивановъ. Като се изтирилъ онзи балкански момъкъ, та подскочилъ толкова високо и нашироко надъ окопа, че Любенъ Каравеловъ извикалъ съ все гърло:

— Това не е човѣшки, а *левски* скокъ!

Отъ тази случка българитѣ вече наричали карловеца Василъ Ивановъ — *Василъ Левски*. Съ това име нашиятъ герой станалъ много прочутъ и сѣ вече така се подписвалъ

Василъ Левски — апостолъ

Ала и въ 1867 г. станало въ Бѣлградъ това, което бѣ станало презъ 1862 г. Чуждитѣ сили се намѣсили и поискали отъ сръбския кралъ да затвори школата и да разпустне българитѣ. Съ голѣма скръбъ българскитѣ школници разбрали, че Австрия и други държави не позволяватъ да се образува югославянско царство отъ българи и сърби, нито да има война съ турцитѣ. Затова напустнали школата и се премѣстили въ Влашко.

Въ Влашко старитѣ войводи не стоели безъ работа. Тѣ постоянно се готвѣли. Георги Раковски вече се билъ поминалъ (окт. 1867 г.), и Любенъ Каравеловъ станалъ водачъ на българитѣ. Образува се *Народенъ въстанически* (революционенъ) комитетъ. Свикалъ се въ Букурещъ *народенъ съборъ*, който избралъ Каравелова за *председателъ* на Централния въстанически комитетъ, а Василъ Левски — за *главенъ апостолъ въ България* (1869).

Левски, щомъ получилъ пълномощие, веднагаминалъ въ България и започналъ своята велика и опасна народна работа. Той избралъ Ловечъ за своя столица, образува въ града първия въстанически комитетъ и следъ това тръгналъ безстрашно да образува комитети въ всички градове и села. Цѣли две години той тичалъ